OLA

Chtěla jsem v létě jet na jeden hudební festival. Jenže by bylo obtížný se tam dostat a pohybovat se na vozíku. Věděla jsem, že ta parta lidí, se kterou jsem chtěla jet, mi nebude moct celou dobu pomáhat. A možná, že ani nebudou chtít. Další parta kámošů jela na jinej festival a nabídla mi, že můžu jet s nima. Mně se na ten druhej festival moc nechtělo. Bylo mi ale jasný, že tady ta parta mi bude ochotná na tom druhým festivalu pomáhat a že tam nebudu potřebovat ani tolik asistence díky bezbariérovým opatřením. Takže jsem nakonec jela aspoň na ten druhej festival. Ale štve mě to, protože tím pádem jsem neslyšela ty kapely, který jsem chtěla.

Je pro mě těžký si jenom tak najít nový kamarádky a kamarády, se kterýma bych mohla sdílet stejný zájmy. V některých situacích potřebuju asistenci, a proto mívám někdy pocit, že bych měla naše přátelství ostatním nějak vynahrazovat. Mám pocit, že nejsem těm lidem nic platná, aby se se mnou kamarádili jen tak. Chtít po někom pomoc může ve vztahu vytvářet nerovnováhu, a hlavně chtít po někom pomoc, když nebyla původně domluvená, protože to zrovna potřebuju. Najednou se přátelství stává předmětem směny, prostě něco za něco, a já bych tak měla dávat něco na oplátku. Je to jako kdybych nemohla mít normální vztahy, protože jsem často odkázána na pomoc ostatních. A potřebovat pomoc není braný jako normální. Moje onemocnění se postupně zhoršuje, což znamená, že potřebuju čím dál více asistence. A tím pádem si můžu čím dál tím míň dovolit být ve vztazích s ostatníma sama sebou.